

Syvende og Sidst anseet det for nødvendigt at indfætte i Loven en Bestemmelse om, at Indenrigsministeriet kan gribe ind og standse Foreningens Virksomhed, saafremt dens Bestyrelse i en eller anden Henseende skulde handle saaledes, at man maa ansee Creditorernes Rettigheder for at være gaaet for nær. Derimod har Udvalget anseet det for at være urigtigt at indblande sig i eller ved Lov at bestemme Nogetsomhelst om saadanne Forhold, som, om de end i og for sig maatte være af Betydning, dog nærmest maatte siges at være af Betydning for dem, der stiftede Creditforeningen, altsaa for Debitorerne alene. Man har troet, at, forsaavidt dem angik, maatte man helst overlade til dem selv i Forening med Ministeren at ordne Alt, som de bedst vidste, og som de selv ansaae for at være meest betryggende. Man har derfor ikke indladt sig i mindste Maade paa at indblande sig i Foreningens Bestyrelse eller paa at anstille Betragtninger over den Andeel, der kan tilkomme udtredende Medlemmer i en Reservesfond eller over det, som ærede Herrer ville have seet ogsaa findes i Statuterne, at man inddeles Kasseene paa en Maade i 2 Slags Prioriteter med Hensyn til Afbetalingen; det er Noget, som nærmest maa ansees for at have Betydning med Hensyn til Debitorerne, og som i alle Tilfælde ikke griber saaledes ind i den offentlige Credit, at Udvalget har meent at burde søge det ordnet ved Lov. Man har blot i saa Henseende tænkt paa, om det var muligt at give Creditorerne en Repræsentation i Bestyrelsen, som kunde ansees for heldig. Det kunde jo ganske sikkert opnaaes paa et Par forskellige Maader, som jeg ikke her skal indlade mig nærmere paa, men Udvalget er i sine Overveielser kommet dertil, at ingen af disse Maader kan anbefales, og at man hellere maa blive ved det, som man hidtil har gjort, nemlig at lade Indenrigsministeriet tildeels være Repræsentant for Creditorerne. En anden Ting, som man ogsaa har maattet tænke paa af Hensyn til den offentlige Credit, men som man ligeledes har forladt, og ikke gjort Indstilling om, var Spørgsmaalet, om det var muligt at finde en Form for Taxationerne, som kunde siges at være absolut betryggende eller i alle Tilfælde mere be-

tryggende end nogen af de Former, som man hidtil har kjenbt. Imidlertid er Udvalget ogsaa med Hensyn til denne Side af Sagen kommet til det Resultat, at man hverken paa en saadan Maade turde anbefale den ene eller den anden Maade at taxere paa, at man har troet det rigtigt at indføre nogenstomhest Bestemmelse derom i en Lov. Der er endelig et Spørgsmaal endnu, som har Betydning, og som man ogsaa har tænkt paa; det er nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt det er rigtigt, saafremt Panter maae overtages af Foreningen, da at fastsætte visse Regler enten for disse Panters Realisation eller for, hvorledes der overhovedet skulde forholde sig med dem, men ogsaa i saa Henseende er Udvalget, hvormegen Bøgt det end lægger paa dette Spørgsmaal, kommet til det Resultat, at det ikke kan være ønskeligt at slaae Noget fast i Loven herom. Det staaer nemlig for Udvalget saaledes, at det er umuligt iforveien at sige med Bestemthed, hvorledes det vil være rigtigt at forholde sig i paakommende Tilfælde; det kan under visse Forhold være rigtigt at forholde sig paa en Maade, under andre Forhold paa en anden Maade, og man har troet, at al den Betryggelse, der i saa Henseende behøves, har man, naar det er slaacet fast, at Indenrigsministeriet har Ret til at gribe ind, naar det maatte formene, at den Creditorerne tilkommende Sikkerhed kommer i Fare, eller bliver formindsket paa utilbørlig Maade, og man har blandt andre Ting naturligtviis ogsaa havt Tanken henvendt paa, at dette maatte være et af de Tilfælde, hvori Indenrigsministeriet kunde finde sig foranlediget til at gribe ind, men netop derfor har man troet, at, da man havde dette Middel tilstede, som maatte ansees væsentligt betryggende, var det dobbelt uheldigt, om man ved Lov vilde foreslaae noget Øverligere i denne Retning, da det dog maatte siges, at de concrete Forhold paa hver enkelt Tid og hvert enkelt Sted kunde gjøre forskellige Forholdsregler anbefalelige. Med disse Ord stal jeg nu tillade mig paa Udvalgets Fleertals Vegne at anbefale denne Sags videre Fremme.

F. Mourier-Petersen: Jeg kan ikke fragaae, at jeg nærer endeel Betænkeligheder